

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Dukat Casino s. r. o.**, se sídlem Pomezí nad Ohří 53, zast. Ing. Radkem Lančíkem, daňovým poradcem se sídlem Divadelní 4, Brno, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Karlovarský kraj**, se sídlem Západní 19, Karlovy Vary, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve věci vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 57 Af11/2013,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á .**
- II. Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále „navrhovatel“) podal u výše označeného krajského soudu žalobu na ochranu před nezákonným zásahem dne 9. 2. 2013, v jejím doplnění ze dne 18. 6. 2013, které bylo postoupeno rovněž Nejvyššímu správnímu soudu, současně uplatnil návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu, a to rozhodnutí o podané žalobě ze dne 9. 2. 2013, vedené pod sp. zn. 57 Af 11/2013.

Soudkyně KS v Plzni Mgr. Kašpírková, která je v dané věci soudcem zpravodajem, se k návrhu vyjádřila s tím, že jej považuje za nedůvodný. Popsala průběh dosavadních provedených úkonů v řízení; vzhledem k tomu, že nebyl s podáním žaloby současně uhrazen soudní poplatek, byl navrhovatel vyzván dne 5. 3. 2013 k zaplacení soudního poplatku, ten byl uhrazen dne 26. 3. 2013. Na základě výzvy soudu ze dne 3. 4. 2013 doručené žalovanému dne 8. 4. 2013 bylo soudu dne 6. 5. 2013 doručeno vyjádření žalovaného k žalobě, dne 9. 5. 2013 byl doručen správní spis. Vyjádření žalovaného bylo spolu s poučením navrhovatelé dodáno do datové schránky dne 9. 5. 2013, účinky doručení nastaly dne 19. 5. 2013. Dne 1. 6. 2013 byla soudu doručena replika k vyjádření žalovaného. Dne 18. 6. 2013 byl učiněn návrh na určení lhůty dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.

Nejvyšší správní soud ověřil skutečnosti výše uvedené z předloženého soudního spisu a konstatuje, že návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu není důvodný.

Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů,

zakotveného zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

Při rozhodování o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu může příslušný soud stanovit lhůtu jen k provedení takového procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány (tvrzeny) průtahy. Uvedený závěr vyplývá nejen z ustanovení § 174a odst. 2 věty druhé zákona o soudech a soudcích (označení procesního úkonu, u něhož jsou namítány průtahy, je náležitostí návrhu, bez jejíhož splnění nelze v řízení pokračovat) a z ustanovení § 174a odst. 8 věty první, tohoto zákona (příslušný soud může určit lhůtu k provedení úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy), ale zejména ze zásady nezávislosti soudů a soudců při projednávání a rozhodování sporů a jiných právních věcí, která nesmí být dotčena tím, že by příslušný soud posuzoval - v rozporu se smyslem (účelem) řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu - nejen otázku určení lhůty k provedení procesního úkonu, ale rovněž to, ve vztahu k jakému procesnímu úkonu nastaly v řízení průtahy.

V řízení podle § 174a zákona o soudech a soudcích tedy Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Znamená to, že zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věci se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout.

Průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu.

Krajský soud je podle § 56 s. ř. s. povinen zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém mu došly; to neplatí pouze tehdy, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. Soud tak projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V tomto případě se navrhovatelka domáhá žalobou proti nečinnosti správního orgánu vydání rozhodnutí; jedná se tedy o věc, která podléhá režimu přednostního vyřizování podle § 56 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení shora uvedeného postupu krajského soudu dospěl k závěru, že návrh není oprávněný, neboť soud nebyl v případě navrhovatele nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věci po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době procesní úkony, jejichž vykonání je ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout, a to s přihlédnutím k pořadí, v jakém k němu došla. Jak vyplynulo z přehledu provedených úkonů, poslední úkony v řízení byly učiněny dne 9. 5. 2013, resp. dne 1. 6. 2013, kdy byla soudu doručena replika k vyjádření žalovaného.

Nelze zde proto hovořit o nedůvodné nečinnosti soudu, pokud k datu podání návrhu v měsíci červnu 2013, resp. dosud nerozhodl.

Přesto, že se v nyní projednávané věci jedná o agendu s přednostním režimem, i zde je třeba vnímat zásadu normovanou v § 56 s. ř. s., tedy že soud vyřizuje zásadně věci v pořadí, v jakém mu došly. Vzhledem ke speciální úpravě obsažené v § 56 odst. 3 s. ř. s. tak platí, že soud je povinen rozhodovat i „přednostní“ agendu rovněž v pořadí, v jakém věci soudu napadly.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci dospěl k závěru, že návrh není důvodný, neboť krajský soud nebyl v případě navrhovatele nečinný. Soud, jak vyplývá ze spisového materiálu shora rekapitulovaného, se věci po jejím obdržení ihned zabýval a činil postupně průběžně a bez zbytečných prodlev procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí. Nelze tedy konstatovat, že byl ve věci nečinný. Nejvyšší správní soud proto neshledal ve věci průtahy, resp. tvrzenou nečinnost, a proto návrh žalobce podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí n e j s o u opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. července 2013

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu